

Maa jeg, inden jeg gaar over til forskellige af de Udtalelser, som den højtærede Minister er fremkommen med, rette en Fejl, som den højtærede Minister har gjort sig skyldig i, og som muligvis af ham skal bruges i Agitationen, naar han kommer ud paa Valgtribunen. Han sagde nemlig, at ved dette Forslag vilde man paatvinge Sygekasserne faste Læger. Men Lovforslaget gaar ud paa at fritage Sygekasserne for at yde Lægehjælp. Som Følge deraf paatvinger man ikke Sygekasserne nogen som helst Læge. I øvrigt have vi ladet dette Spørgsmaal staa aabent, saa at der er adskillige Veje at gaa. Man kan gaa den Vej at have statsansatte Læger, eller man kan have kommunalt ansatte Læger, eller man kan gaa den Vej, man adskillige andre Steder har gaaet, at man slutter Akkord med en Kreds af Læger og overlader til de syge at søge hvilken Læge de have Lyst til indenfor denne Kreds. Vort Forslag indeholder i saa Henseende ikke andet end dette, at de Læger, man skal henvende sig til, skulle være Læger med Ansvar overfor det offentlige. Den højtærede Minister kan altsaa ikke fremsætte den Paastand, at det foreliggende Lovforslag vil paatvinge Sygekasserne enten det ene eller det andet i saa Henseende.

Saa sagde den højtærede Minister, at efter hvad der var foregaaet her i Tinget, var det klart, at Forslaget var et dødfødt Forslag. Det er imidlertid et Forslag af den Slags, at det ikke kan være et dødfødt Forslag, og det skal nok blive ved at leve, indtil det kan blive gennemført. Det kan den højtærede Indenrigsminister være overbevist om. Hvis det havde været et dødfødt Forslag, havde det været forsvundet for længe siden, thi det er nu 20 Aar gammelt og har kun hvilet af Hensyn til Sygekasseloven. Men efter at Sygekasseloven nu har virket i 20 Aar, saa at man kan se, hvor langt denne Lov kan række, og at den ikke rækker længere, end at en Mængde ubemidlede Arbejdere paa Grund af Fattigdom ikke kan komme ind i Sygekasser, er Tiden nu kommen til at hjælpe disse fattige paa anden Maade end ved Sygekasser, og det af den simple Grund, at Selvhjælp paa dette Omraade ikke er i Stand til at bære det, som Selvhjælp skulde bære. Disse Forhold ere til Stede, og saa længe det er Tilfældet, er dette Forslag ikke dødfødt. Det vil komme igen, og den Tid vil komme, da det vil blive gennemført. Jeg haaber, det ikke skal vare alt for længe. Jeg har gentagne Gange anført, at naar vi have givet Forslaget den

Form, det har, og ikke have taget vort principielle Forslag op, som vi have stillet for lang Tid tilbage, er det, fordi vi ikke ville, det skulde være et Agitationsforslag i den Forstand, som Ministeren mente, men et Forslag, som egnede sig til at gennemføres nu, da efter vor Mening Tiden var moden dertil.

Saa slog den højtærede Minister igen paa, at Forslaget var for kostbart. Jeg skal ikke paa det nuværende Tidspunkt gentage, hvad jeg har sagt. Men naar den højtærede Minister mente, at der var Tale om Udgifter paa 10—12 Mill. Kr., hvad sikkert er det højeste, den højtærede Minister har kunnet drive det op til, maa jeg gøre opmærksom paa, at jeg har stillet disse Tal i den rette Belysning, først og fremmest i den Belysning, at dette at ofre til en stor Samfundsopgave en halv Snes Mill. Kr. ikke er saa meget under Forhold, hvor den danske Regering lader Millionerne rulle til unyttige Formaal, f. Eks. til Militarismen, som vi ikke have en Smule Nytte af. Men dernæst reduceres disse 10—12 Mill. Kr. i høj Grad ved de Byrder, som det offentlige allerede bærer paa Sygeplejens Omraade. Disse Udgifter forsvinde i en saadan Grad, at de her nævnte Omkostninger ikke ere værd at tale om, naar der er Spørgsmaal om en saa stor Samfundsopgave som denne. Saa siger den ærede Minister, at det vil demoralisere de syge at faa gratis Helbredelsesmidler. Jeg forstaar ikke, hvorledes det kan demoralisere Folk, at det slaas fast, at et Menneske, der er sygt, skal have det fornødne for at kunne komme sig. Det er jo en Grundsætning i vor Fattiglovgivning, at enhver syg, som er fattig, kan henvende sig til det offentlige og fordre at blive behandlet paa det offentliges Bekostning og faa alt, hvad der her er Tale om, baade Lægehjælp, Medicin og Sygehuspleje og ogsaa Næringsmidler, som jeg har nævnt. Forskellen er kun Formen, under hvilken det ydes. Det er en ydmygende Form, at de syge skulle henvende sig til Fattigvæsenet og lade deres Forhold undersøge paa den nærgaaende Maade, som Fattigvæsenet undersøger paa. Det er en nedværdigende og demoraliserende Maade, denne Hjælp ydes paa. Efter det foreliggende Forslag kunne de ubemidlede som frie Folk komme og kræve deres Ret efter dette Lovforslag, og det antager jeg er noget, som vil højne Befolkningen og ikke i mindste Maade demoralisere den.

Saa talte den højtærede Minister om